Tăcerea unui mare maestro

(Grigore Constantinescu – 13 decembrie 2007)

Pare imposibil ca să vorbim la trecut de Karlheinz Stokhausen, vizionarul unor noutăți esențiale ale artei muzicale contemporane. Evoluția gândirii sale componistice merge neîncetat în paralel cu o acută simplitate stilistică, cu o concepție din ce în ce mai subiectivă și chiar liturgică asupra muzicii, cu un profetism în același timp sofisticat și naiv.

În acest sens compozițiile lui devin veritabile ritualuri. „Cred cu adevărat în noile materiale – declara el – în undele alfa ale omului, în vibrațiile care vor permite în câțiva ani să modulezi o undă prin intemediul unui om, pentru a-l face să călătorească în afara sistemului nostru solar. Pentru că, precum toți oamenii de știință, eu vreau să realizez călătoria în cosmos... Cred în descoperirea perpetuă a unor forme muzicale, a unor vibrații sonore și a unor ambianțe care vor oferi omului ocazia de a se minuna din nou, de a sesiza miracolul care îi oferă rațiunea de a continua să trăiască”.

Șef de școală al mișcării muzicale internaționale împreună cu Pierre Boulez, Stockhausen poate fi considerat unul dintre fenomenele artistice cele mai mari și mai originale și ca una dintre personalitățile muzicale cele mai puternice ale secolului XX.

Cu câteva zile în urmă, lumina vieții sale s-a stins. A mai dispărut astfel un reper esențial al artei sonore din ultimele decenii ale secolului XX, fără ca noi, melomanii obișnuiți, să fi ajuns să-l cunoaștem cu adevărat. Descoperirea gândirii și artei sale aparține încă viitorului.